

predstraže nalažahu se dosta blizu, na nekoliko stotina metara od jednog malog i golog čuvika gde je poleduške ležao podnarednik Kasanov. Pošto ga je lepo ukopao, mali Packo izdela tada jedan krst i upisa svojom samoukom rukom ime podnarednika koje je saznao iz njegove beležnice. Baš u tom trenutku kada on, umoran i znojav od žurnoga rada, pobijaše krst više glave poginuloga, magla se podigla. Bugarski vojnici mogahu tada sa svojih mesta lepo videti Packa i dobro raspoznati čime se on zanimaše. Ali ih ovaj plemeniti posao nije uzdržao da propuste zgodnu metu. I kako je Packo, uveren da ga u ovom hrišćanskom poslu niko neće uznemiravati, stajao sasvim otvoreno, jedno zrno iz puške pogodi ga pored srca. Kada se magla ponovo spustila, mi nađosmo jednog Packa mrtvog sa rukama raširenim oko onog istog krsta koga on beše tako pobožno sadeljaio jednom neprijatelju, koji je pripadao narodu tako podlom". Eto, šta je srbski hrišćanski ratni etnos neustrašiv prema živom, a milostiv prema zarobljenom ili mrtvom neprijatelju. I taj "mali vojnik" Packo dosegao je – prećicom hrišćanskog čoveštva u ratu – do nebeskih visina Svetoga Ratnika srbskog.

Ratno stradanje i nesreća Hristovog Srba u ratu ne oslobađa ga njegove odgovornosti pred Bogom zbog, navodno, "olakšavajućih okolnosti" (jer su u ratu svi zli). Naprotiv, rat još čvršće vezuje sa Boiga i Istinu hrišćanskog etosa (koji je u srbskom predanju etos Krsta i Časnog i Slobode Zlatne). Zadatak Hristovog Srba u ratu je da svojom hrišćanskom slobodom iznutra osmisli svoje učešće u ratu, podižući ga ličnim podvigom heroizma ili mučeništva na nivo zavetnog rata ili boja za Pravdu Božiju, uključujući svoj ratni podvig u saborno iskustvo Kosovskog Zaveta i Nebeske Srbije. Zato se, mi pravoslavni Srbi, u svakom ratu uvek vraćamo tom najdubljem kosovsko-zavetnom sloju našeg bića, tom svetoratičkom arhetipu srbskom, tom jeziku zavetnog deseterca koji nas mistički govori u kostima našim, još pre rođenja iz utrobe materine.

U srbskom ratnom kosovsko-zavetnom etosu ključni pojam je pojam pravde kako ga u narodnoj pesmi formuliše majka Kraljevića Marka: "Bolje ti je izgubiti glavu, nego svoju ogrešiti dušu" i to je svetoetički imperativ naše ratničke hrišćanske istorije. Uvek se boriti za pobedu, nikada na način koji je zabranjen zavetnim etosom sv. kneza Kneza Lazara i kosovskih junaka. Zbog glasa tog etosa koji više u srbskim kostima, u I. svetskom ratu je